

Deuteronomium 18, 15-20: Hospodin, tvůj Bůh, ti povolá z tvého středu, z tvých bratří, proroka, jako jsem já. Jeho budete poslouchat zcela podle toho, co jsi žádal od Hospodina, svého Boha, na Chorébu v den shromáždění: „Kéž neslyším už hlas Hospodina, svého Boha, a nevidím už ten veliký oheň, abych nezemřel.“ Hospodin mi řekl: „Dobře to pověděli. Povolám jim proroka z jejich bratří, jako jsi ty. Do jeho úst vložím svá slova a on jim bude mluvit vše, co mu přikáže. Kdo by má slova, která on bude mluvit mým jménem, neposlouchal, toho já sám budu volat k odpovědnosti. Avšak prorok, který by opovážlivě mluvil mým jménem něco, co jsem mu mluvit nepřikázal, nebo který by mluvil jménem jiných bohů, takový prorok zemře.“

1.Korintským 8, 1b-13: Poznání však vede k domýšlivosti, kdežto láska buduje. Jestliže si někdo myslí, že něco už plně poznal, ten ještě nepoznal tak, jak je třeba. Kdo však miluje Boha, je od něho poznán. Pokud tedy jde o to, zda se smí jíst maso obětované modlám, víme, že modly ani bohové tohoto světa nic nejsou a že jest jen jeden Bůh. I když jsou tak zvaní bohové na nebi či na zemi – jakože je mnoho takových bohů a pánů – my přece víme, že je jediný Bůh Otec, od něhož je všechno, a my jsme tu pro něho, a jediný Pán Ježíš Kristus, skrze něhož je všechno, i my jsme skrze něho. Ale všichni nemají toto poznání. Někteří jsou až podnes tak zvyklí na modly, že jedí toto maso jako oběti modlám; jejich svědomí je nejisté, a proto je poskvrněno. Pokrm nás Bohu nepřiblíží; nejíme-li obětované maso, nic neztrácíme, jíme-li, nic nezískáme. Dejte si pozor, aby se tato vaše svoboda nestala kamenem úrazu pro slabé. Když někdo tebe, který máš poznání, uvidí za stolem v pohanském chrámě, zda tím nepřivedeš svědomí toho slabého bratra k tomu, aby také jedl maso obětované modlám? Jenže tak bude ten slabý tvým poznáním uveden do záhuby – bratr, pro kterého Kristus zemřel! Když takto hřešíte proti bratřím a ubíjíte jejich slabé svědomí, hřešíte proti Kristu. A proto: je-li jídlo kamenem úrazu pro mého bratra, nechci už nikdy jíst maso, abych nepřivedl svého bratra k pádu.

Marek 1,21-28: Když přišli do Kafarnaum, hned v sobotu šel do synagógy a učil. I žasli nad jeho učením, neboť je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako zákoníci. V jejich synagóze byl právě člověk posedlý nečistým duchem. Ten vykřikl: „Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi nás zahubit? Víím, kdo jsi. Jsi Svatý Boží.“ Ale Ježíš mu pohrozil: „Umlkni a vyjdi z něho!“ Nečistý duch jím zalomcoval a s velikým křikem z něho vyšel. Všichni užasli a jeden druhého se ptali: „Co to je? Nové učení plné moci – i nečistým duchům přikáže, a poslechnou ho.“ A pověst o něm se rychle roznesla všude po celé galilejské krajině.

MOC

Dnešní evangelium si můžeme rozdělit na dvě části. První část se zaměřuje na Ježíšovo „hlásání Božího evangelia“. Marek ukazuje Ježíšovo učení jako nové. Není to jen opakování výroků, jak tehdy bylo běžné a není to ani pouhé rozvíjení tradice. Nové učení, které není líbivé nebo zajímavé, ale je mocné, má v sobě moc. Ale jakou moc? To nám ukazuje následující příběh. Moc vítězit nad zlem. A to nad zlem v člověku, ne nad nějakým zlem obecně.

Dnes si můžeme představit, že nečistý duch je např. strach. Můžeme si představit, kdyby dnes Ježíš potkal člověka ochromeného strachem z toho, že je vážně nemocný a může brzy umřít. Nebo člověka, který je znechucen z politiky, zklamán ze vztahu. A třetí je věčně nespokojený, že má všeho málo. A tomu prvnímu by Ježíš řekl: Neboj se, můžeš si dovolit být nemocen, dokonce můžeš i umřít, já tě v tom nenechám. Druhého by naučil odpouštět, takže by byl schopen tento svět snést lépe a toho třetího by naučil vděčnosti. Takže slovo moc by mohlo být nahrazeno vírou, silou, optimismem, přijetím.

Moc jeho učení nás učí souhlasit s životem, tak jak je. I když hlava vždy vymyslí na sto způsobů, že by to mohlo, mělo být jinak. To, že dokážeme souhlasit s životem a najít na konkrétní situaci vždy něco pozitivního nás osvobozuje. Je to v podstatě stejné jako „vyhnání zlého ducha“ v našem evangeliu.

Ve svém učení se Ježíš také lišil od všech úctyhodných mužů v dějinách, kteří říkali správné, moudré a krásné věci, ale neměli moc/sílu je vykonat. Jako první přichází učení, poté následuje praxe a pak přichází moudrost. Vysvětluje nám zákony a principy života. Všem stejně. Každý jeho učení nese v sobě sám. Ježíšovo spojení s Otcem je ve všem, jako naše spojení s Otcem, jen si to plně neuvědomujeme v našem každodenním shonu.

Jeho učení nepotřebuje zdaleka slyšet jen ten, kdo je téměř nebo úplně mimo církve. Stejně tak ho potřebují slyšet i ti hodní a snaživí křesťané, kteří se stále snaží svou vůli, aby se změnili, aby se polepšili, a pak si buď „připisují“ výsledky tam, kde skoro žádné nejsou, nebo se hrouť pod tíhou zjištění, že se nezlepšili, že se nezměnili. Potřebují slyšet zvěst o moci evangelia, o moci, která může být činná v nich, která může uvolnit a vyvolat jejich snahu, jejich dobrou vůli, která ale nemůže být jejich snahou nikdy nahrazena.

Ježíšovo jednání je tedy znamením – znamením nejen pro tehdejší návštěvníky synagogy, ale znamením a výzvou pro každého z nás. Proto „vyhánějme zlé duchy ze sebe, ale i z našeho okolí.“